

ΙΩΝΙΚΗ ΜΕΛΙΤΣΑ.

ΣΜΥΡΝΗ, τῆ 30 Νοεμβρίου, 1851.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΟΔΟΣΙΑΣ. — ΤΑ ΕΙΔΩΛΙΑ.

Ω Θεά! Καὶ τῶντι τί ἄλλο εἶσαι;
Βιργ. Αἰν. 4. 328.

Περιεργείας τῶντι ἄξιον εἶναι δεῖ ὁ ἄνθρωπος, καὶ τοὶ αἰσθανόμενος τὰς ἀδυναμίας καὶ ἀτελείας του, κηριεύεται τοσοῦτον πολὺ ἀπὸ τοῦ πάθος τῆς δοξῆς. Ἄπαντες ἐν γένει, καὶ αὐτοὶ οἱ κακοὶ, καὶ οἱ ἀμαθεῖς, καὶ οἱ διεσχυεῖς, καὶ οἱ ἀνάπηροὶ ἀκομῆ, ἀποβλέπουν εἰς τὸν ἔπαινον, καὶ ὀρέγονται, ὅσον ἐνεσι, νὰ γίνωσιν ἀντικείμενα θαυμασμοῦ παρὰ τοῖς ἄλλοις.

Καὶ ἀτομικῶς μὲν ὁ ἄνθρωπος ἔχει κατ' ἀλήθειαν πολλὰς ἀτελείας, καὶ γενικῶς θεωρῶν ἑαυτὸν, εὐρίσκει ὀλίγας περιζήτους κατὰ τὰς ὁποίας νὰ ζητήσῃ τὸν ἔπαινον τῶν ὁμοίων του, παραβαλλόμενος ὅμως πρὸς τοὺς ἄλλους, εὐρίσκει ὄχι ὀλίγας τελειότηας εἰς ἑαυτὸν, καὶ θεωρεῖται ὡς ἄξιος θαυμασμοῦ, ἂν ὄχι διὰ τὰς ἀρετάς του, τοῦλάχιστον διὰ τὰς ἐλλείψεις ἐκείνων. Καὶ ὡς πρὸς τοῦτο ὁ φρόνιμος καὶ ὁ μωρὸς ἔχουσι τοὺς διαφόρους αὐτῶν τρόπους τοῦ σκέπτεσθαι. Ὁ φρόνιμος προσπαθεῖ νὰ λάμψῃ κατ' ἑαυτὸν, ὁ δὲ μωρὸς νὰ λάμψῃ ἐξωτερικῶς εἰς τοὺς ἄλλους. Ὁ φρόνιμος ταπεινῶνται αἰσθανόμενος τὰς ἀτελείας του, ὁ δὲ μωρὸς ἀνυψοῦται ἀνακαλύπτων τὰς ἀτελείας τῶν ἄλλων. Ὁ φρόνιμος παρατηρεῖ τί τὸν ἐλλείπει καὶ ὁ μωρὸς εἰς τί ὑπερτερεῖ. Ὁ σώφρων θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸν του εὐτυχῆ ὅταν ὁ ἴδιος ἐγκρίνῃ τὴν διαγωγὴν του, καὶ ὁ μωρὸς ὅταν οἱ ἄλλοι τὸν ἐπαινῶσιν.

Ὅσον δὲ παράλογον καὶ ἄτοπον φαίνεται

τὸ πάθος τοῦτο εἰς τὸν ἄνθρωπον, δὲν εἶναι καὶ τόσον ἀξιοκατάκριτον, διότι συχνάκις ἐπιφέρει καλὰ ἀποτελέσματα ὄχι μόνον ἐπειδὴ τὸν ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ πράττῃ πράγματα χαμερπῆ καὶ εὐκαταφρόνητα, ἀλλὰ καὶ διότι τὸν ἀπωθεί εἰς πράξεις λαμπράς καὶ ἐνδόξας. Ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐμπορεῖ νὰ ἦναι κακὴ ἢ δολία, πλὴν τὰ ἐπακόλουθα τοῦ εἶναι τόσον καλὰ, ὥστε ὄχι μόνον δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀπορρίπτωμεν, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ συγχωρῶμεν ἀκομῆ.

Ὁ Κικέρων παρατηρεῖ ὅτι ἐκεῖνοι οἵτινες ἐφάνησαν μεγάλοι καὶ ἑλαμψαν κατὰ τι περισσότερον τῶν ἄλλων κατέχονται καὶ περισσότερον ἀπὸ τὴν φιλοδοξίαν. Ἄν δὲ κεντάξωμεν καὶ τὰ δύο γένη θέλωμεν ἰδεῖ δεῖ ἢ πρὸς τὴν δοξάν κλίσις εἶναι μεγαλητέρα εἰς τὰς γυναῖκας παρὰ εἰς τοὺς ἄνδρας.

Τὸ πάθος λοιπὸν τοῦτο τῆς φιλοδοξίας τὸ ὁποῖον εἶναι σφοδρότατον κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸ ὦραιον φύλον, γεννᾷ ἀξιόλογα ἐπακόλουθα εἰς τὴν εὐαίσθητον γυναῖκα, ἢ ὁποία ἐπιθυμεῖ νὰ θαυμάζηται δι' ἐκεῖνα μόνον τὰ ὁποία σύρουν τὸν θαυμασμόν· καὶ κατὰ τοῦτο μάλιχα νομίζομεν ὅτι πολλαὶ ὑπερέχουσι τοὺς ἄνδρας. — Τὸ μεγαλητέρον μέρος τῶν γυναικῶν βλέπομεν ὅτι ὑπῆρξαν ἐγκρατεῖς, πισαὶ καὶ ἀφωσιωμένοι εἰς τοὺς συζύγους των, καὶ πολλαὶ ἐξ αὐτῶν διακρίνονται διὰ τὴν καλὴν ἀνατροφὴν τὴν ὁποίαν ἀγωνίζονται νὰ δώσωσιν εἰς τὰ τέκνα των, καὶ διὰ τὴν φρονίδα καὶ τὴν ἐπιμέλειαν τὴν ὁποίαν καταβάλλουσιν εἰς τὰς οἰκογενείας των, τὰ ὁποία καὶ εἶναι αἱ μεγαλητέροι τοῦ γυναικείου γένους ἀρεταί, καὶ διὰ τὰ ὁποία δικαίως πρέπει νὰ ἀξιῶνται τὸν παρὰ πάντων ἔπαινον.

Ἔς δὲ τὸ πρὸς τὴν δοξάν πάθος κυβερ-

νώμενον από τὸν ὀρθὸν λόγον καλῆτερεῖται τὸ ὠραιὸν μας. φῦλον, οὕτω τίποτε ἄλλο ὅσον αὐτὸ, δὲν προξενεῖ τὸν ὀλεθρὸν των, διὰν διευθύνεται ὑπὸ τῆς μαρίας καὶ τῆς κουφότητος. Τὰ ἀκόλουθα ἀποτείνονται εἰς τὰς κρυφτέρας ἐξ αὐτῶν, εἰς τὰς ὁποίας καὶ καταλληλότερον ἄλλο ὄνομα δὲν δυνάμεθα νὰ δώσωμεν, εἰμὴ ἀποκαλοῦντες αὐτὰς **Εἰδῶλια**, διὰ τοὺς λόγους τοὺς ὁποίους θελομεν ἰδεῖ παρακατιόντες.

Τὰ Εἰδῶλια ταῦτα εἰς ἄλλο δὲν ἀσχολοῦνται εἰμὴ εἰς τὸ νὰ κοσμῶσι καὶ νὰ καλλωπίξωσι τὸ ἄτομόν των. Εἰς πᾶσαν θεσιν τοῦ σώματος των, εἰς τὴν φυσιογνωμίαν καὶ τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου των, εἰς τὰς κινήσεις τῆς κεφαλῆς των ἄλλο δὲν παρατηρεῖται οὐδὲν εἰμὴ τὸ ἔργον καὶ ἡ προσπάθεια αὐτῶν εἰμὴ νὰ εὐρωσι λατρευτάς. Διὰ τοῦτο καὶ τὰ βλέψεις νὰ ὑψώσῃ μετὰ τὴν προθυμίαν εἰς τοὺς δημοσίους τόπους, εἰς τὰς συναναστροφάς, εἰς τὰς ἐκκλησίας, εἰς τὰ θεῖα, εἰς τοὺς περιπάτους καὶ τὰς ἀγυιάς, εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀποβλέποντα εἰμὴ νὰ πλανήσωσι τοὺς ἄνδρας εἰς προσκύνῃν των. Ἀπαιτοῦσι δὲ οἱ ἄνδρες νὰ προσφέρωσιν εἰς αὐτὰ θεῖαν λατρίαν, καὶ κατὰ γράμμα ὡς εἰς Θεᾶς νὰ ἀποτείνονται εἰς αὐτά. Ὁ θάνατος καὶ ἡ ζωὴ εἶναι εἰς τὰς χεῖράς των, αἱ ἰδῶναι τοῦ παραδείσου καὶ αἱ ποιναὶ τῆς κολάσεως εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν των, καὶ αἱ ζυγαῖαι τὰς ὁποίας σὲ χαρίζουσιν εἶναι ἡ Αἰωνιότης. Στεναγμοὶ, δάκρυα καὶ δεήσεις εἶναι αἱ προσφοραὶ καὶ αἱ ἀνήκουσαι εἰς αὐτὰ θυσίαι. Τὸ μειδιάματά των ἀποτελεῖ τὸν ἄνθρωπον εὐδαίμονα, καὶ ἡ κατῆφεία των τὸν φέρει εἰς ἀπελπισίαν.

Πολὺ δὲ δυσκολώτερον εὐρίσκωμεν ἡμεῖς ἤδη νὰ ἀπαριθμήσωμεν τὰ διάφορα εἶδη τῶν Εἰδῶλιων, παρ' ὅτι ὁ Μίλτων θέλον νὰ ἀριθμήσῃ τὰ εἰδῶλα τῆς Χαναάν εἰς τὸν παράδεισον του. Πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἀπαιτοῦσι νὰ λατρεύονται μετὰ πῦρ καὶ μετὰ φλόγας, ὡς ὁ Μολόχ. ἄλλα δὲ, ὡς ὁ Βαάλ, ὀρέγονται νὰ βλέπωσι τοὺς λατρευτάς των νὰ κατακόπτονται καὶ νὰ ἀφανίζονται. ἄλλα δὲ, ὡς τὸ ἐν τοῖς Ἀποκρύφους τῆς Ἱερᾶς Βίβλου εἰδῶλον, ἀγαπῶσι νὰ ἔχωσι συμπόσια καὶ εὐφροσύνας κατὰ πᾶσαν νύκτα· καὶ, τὸ περιεργότερον, πολλὰ ἐξ αὐτῶν, ζέργουσι, ὡς οἱ λατρευταὶ τῶν Σιτικῶν εἰδῶλιων, νὰ τὰ μαστιγώσωσι καὶ νὰ τὰ ἐξουδενώσωσιν, διὰν κωφεύσωσιν εἰς τὰς δεήσεις τὰς ὁποίας προσφέρουσιν οἱ λατρευταὶ των εἰς αὐτά.

Σημειωτέον δ' ὅτι οἱ τὴν λατρίαν των εἰς τὰ εἰδῶλια ταῦτα προσφέροντες, διαφέρουσι παντὸς εἶδους εἰδωλολατρῶν. Καθότι ἐκεῖνοι

μὲν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἔχωσι καὶ ἄλλους συνδιασώτας των, οὗτοι δὲ θέλουσι μόνοι αὐτοὶ νὰ λατρεύωσι τὸ εἰδῶλιόν των, καὶ κάνεις ἄλλος νὰ μὴ τὸ πλησιάξῃ.

Πόσον ὅμως διάφορος κατὰ τοῦτο εἶναι ἡ γνώμη τῶν Εἰδῶλιων! Ὅσον ὁ προσκυνητῆς αὐτοῦ θάλει νὰ τὸ περιορίσῃ εἰς αὐτὸν, τοσοῦτον τὸ εἰδῶλιον μαινεταὶ νὰ πλησιάσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν λατρευτῶν καὶ προσκυνητῶν του. Καὶ ἡ διάθεσις αὕτη τοῦ Εἰδῶλιου περιγράφεται θαυμασιώτατα παρὰ τῷ Chaeer. *Παριεῖ* ὁ Βρειτιὸς οὐτοεπιποιητῆς διὲν ἐκ τῶν Εἰδῶλιων τούτων ἐκάστηο ἐμπροσθεν τραπέζης μετὰ τριῶν λατρευτῶν του, ἢ προσμευιδία μὲν εἰς τὸν ἕνα, προέπιε δὲ εἰς τὸν ἕτερον, καὶ εἰσπτε τὸν τρίτον διὰ τοῦ ποδὸς κάτωθεν τῆς τραπέζης. *Ποῖος* δ' ἐκ τῶν τριῶν τούτων, λέγει ὁ ἀρχαῖος Βάρδος, ἔχαιρε τὴν εὐνοίαν τοῦ Εἰδῶλιου; — Οὐδεὶς καὶ ἐκ τῶν τριῶν.

Σκοπὸν ἔχοντες νὰ ἐπαναλάβωμεν ἢ πάλιν τὸ περὶ Εἰδῶλιων ἀντικείμενον, περαίνωμεν ἤδη τὸν λόγον μας, τὰς ἀκολουθῶντες μόνον παρατηρήσεις ἀποτείνοντες πρὸς αὐτά.

καὶ ἄλλαι μὲν αἰτίαι πολλάκις ῥίπτουσι τὰ Εἰδῶλια ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ βαθμοῦ των, πρὸ πάντων δ' ἡ ὑπανδρεία (διότι ἀφ' οὐ τις οἰκειωθῆ μετὰ τῆς θεᾶς του, ἀμέσως αὕτη ἐκπίπτει εἰς τὴν τάξιν τῆς γυναικός), αἱ ἀρῆσῃαι, τὸ γῆρας κτλ. κτλ. Γνωρίζουσαι λοιπὸν ταῦτα αἱ καλαὶ μας, ἄς προσπαθῶσι νὰ μετριάξωσι τὸ πρὸς τὸ θαυμάζεσθαι ἀπληξον αὐτῶν πάθος, ἀγωνιζόμεναι νὰ πράττωσιν ἔργα διὰ τὰ ὁποία νὰ ἀπολαύσωσι δικαίον καὶ διαρκῆ θαυμάσιον. Συνίσταται δ' οὗτος ὄχι εἰς τὴν καλλονὴν τοῦ προσώπου, ἢ τὴν ἐνδυμασίαν, ἢ τοὺς συρμούς καὶ τὴν πολυτέλειαν, ἀλλ' εἰς τοὺς ἐσωτερικοὺς ζολισμούς οἵτινες οὐτε ἀπὸ τὸν καιρὸν, οὐτε ἀπὸ τὴν ἀφῶσίαν ἐξαλείφονται, καὶ οἵτινες καθιστῶσιν ἀξιεραστέρην τὴν ἔχουσαν αὐτοῦς.

A.

ΑΙ ΟΙΗΣΕΙΣ ΕΡΑΝΙΣΘΕΙΣ ΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΩΝ ΤΟΥ ΚΟΡΑΗ.

(Συνέχεια Ἀριθ. 28.)

==:0:==

Ἄ! οἱ πανοῦργοι, εἶπεν ὁ Διμόντης, πόσον σὲ ἐπαιρίπαιξαν! — Εἶναι ἀφρονες νεανίσκοι, τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ συγχωρήσῃς, εἶπεν ὁ Μελκοῦρος· δὲν σοχάζονται, διὲν εἶναι τόσοσιν πλησίον μας· θέλω νὰ ὑπάγω πρὸς αὐτοὺς καὶ νὰ παύσω τοὺς ἀσεϊσμούς των...

ΠΕΡΙ ΝΟΜΙΣΜΑΤΩΝ.

Τὸ ἐμπόριον εἰς τὴν ἀρχὴν ἐγένετο διὰ Μεταλλογῆς. Ἐπειδὴ δὲ τοῦτο ἔφερε δυσκολίαν εἰς τὰς ἐμπορικὰς πράξεις, μετεχειρίσθησαν τὰ μέταλλα, πρότερον μὲν εἰς τὴν φυσικὴν αὐτῶν κατάστασιν, καὶ ἀκολούθως χαράττοντες αὐτὰ πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ βάρους των μετὰ τινὰς ἐπισήμους ἐκτυλώσεις.

Ὅλα τὰ ἔθνη τῆς ἀρχαϊότητος ἀνάγουσιν εἰς ἑαυτὰ τὴν ἀρχὴν τῶν νομισμάτων. Οἱ Ἕλληνες ἀποδίδουσι τὴν ἐφεύρεσιν αὐτῶν εἰς τινὰ βασιλεῖα τοῦ Ἀργους, ὡς μαρτυροῦσιν ἢ τὰ μάρμαρα τῆς Πάρου. Ἄλλ' ὅπως καὶ ἂν ἦναι, ἡ χρῆσις αὐτῶν φαίνεται ἐκ τοῦ Ὀμήρου διὲν ἦτο γνωστὴ ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Ἐκ τῶν νομοθεσιῶν δὲ τοῦ Λυκούργου (900 Πρ. Χρ.) γίνεται φανερὸν διὲν τὸ νόμισμα ἦτο γνωστὸν εἰς τὴν Ἀσκαδαίμονα. Ἐκ δὲ τῶν νόμων τοῦ Σόλωνος (600 Πρ. Χρ.) φαίνεται ἡ χρῆσις του κοινοῖατη. Τόσον δ' ἤσθάνθησαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τὴν ἀνάγκην τοῦ νομισματος, ὥστε καὶ τὸ ἐπροσωποποίησαν ἢ τὸ παρέσχησαν ὑπὸ σχῆμα θεότητος· οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τὸ παρίσων ὑπὸ σχῆμα γυναικὸς κρατούσης πλάσιγγα καὶ κέρας ἀφθονίας, καὶ κατ' ἀρχὰς τὸ εἰκόπονον εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἥρας, τῆς λεγομένης Μονέτα, ἐξ οὗ ἔλαβεν ἀκολούθως τὸ νόμισμα τὸ καὶ παρ' ἡμῖν (χρδ.) διασωζόμενον ὄνομα Μονέτα.

Τὰ συνηθέτερα μέταλλα, ἐξ ὧν κατεσκευάζοντο τὰ Νομίσματα ἦσαν, ὡς καὶ νῦν, ὁ χρυσός, ὁ ἀργυρός καὶ ὁ χαλκός. Ἐνίοτε δὲ μετεχειρίσθησαν καὶ ἄλλα μέταλλα. Οἱ Σπαρτιάται κατεσκευάζον μέταλλα ἐκ σιδήρου. Διεσώθησαν δὲ καὶ μολύβδινα μέταλλα. Οἱ Καρχηδόνιοι δὲ μετεχειρίσθησαν καὶ σκύτινα νομίσματα, ἢ οἱ Ῥωμαῖοι ξύλινα.

Τὰ κυριώτερα τῶν ἀρχαίων νομίσματα ἦσαν τὸ Τάλαντον, (διάφορον κατὰ τόπους) ἢ Μνᾶ, καὶ ἡ Δραχμῆ. Τα δύο πρῶτα ὅμως ἦσαν ὄνοματα περιληπτικά, ὡς τὸ τῆς συνηθείας Πουγγεῖον. Ἡ δὲ Δραχμῆ ἦτο τὸ πραγματικὸν βᾶρος. Τὸ τάλαντον ἰσοδυναμεῖ μετὰ 5000 φράγκων, ἢτοι 20000 γροσίων. Ἐκατὸν δραχμαὶ ἀπετέλουσαν μίαν Μνᾶν.

Ὁ ἀργυρὸς Στατήρ ἰσοδυναμεῖ μετὰ τέσσαρας δραχμάς. Ἐν πλειοτέρῃ δὲ συνηθείᾳ ἦτον ὁ χρυσοῦς Στατήρ.

Ὁ Ὀβολός ἦτο τὸ ἐκτημόριον τῆς Ἀττικῆς δραχμῆς, καὶ τὸ συνηθέτερον ὄλων τῶν νομισμάτων, καὶ κατεσκευάζετο ἐκ χαλκοῦ.

Τῶν Ῥωμαίων τὸ σύνθημα νόμισμα ἦτο τὸ Ἀσσάριον.

Πρόσεχε καλά, εἶπεν ἡ Ἀρμαντίνη ἐμποδίζουσα τὸν Μελκοῦρον· μοῦ κάνουσι μεγαλήτερον, παρ' ὅτι σοχάζονται χάριν, ἀρχίζω νὰ βλέπω πόσον εἰμαι ἠπατημένη... Ὅταν διδῇ τις τόση ἀφορμὴν εἰς τὴν κριτικὴν, πρέπει νὰ ἔχη καὶ τὴν γενναιοῦτητα νὰ τὴν ὑποφέρῃ μὴν τοῦς διακόψῃς, παρακαλῶ.

Ὁμολογήσατε ὅμως, ὑπέλαβεν ὁ Κάρλος, διὲν εἶναι ἀμαρτία τόσοσιν ὠραία ἰεᾶνις, νὰ μεταβάλλῃ μετὰ τὴν ἀξιογέλασον οἰησίον τῆς, τὴν ἐνωσίον τῶν ἐρασιμωτέρων προτεριμάτων. Ἐὰν ἦτον πονηρὰ, ποτὲ δὲν ἤθελον τὴν ὑπερασπισθῆ· ἀλλὰ συγκρατεῖσθε, διὲν ἡ ἀγαθότης τῆς καρδίας τῆς ἔκαμε νὰ κερδίσωμεν τὸ εἰχίμα· ὁ φόβος μήπως ἀξέστη τὴν ἐπιθυμίαν τῆς τὴν ἐμποδίσει νὰ χορεύσῃ μετὰ ἡμᾶς, ἢ συγνάκις τὴν ἐμποδίσει νὰ διευθύνῃ τὸν παρῆμικρον λόγον, νὰ ῥίψῃ τὸ παράμικρον βλέμμα. — Ἀλήθειν, εἶπεν ὁ Γερκούρος, διὲν εἶναι ἐξαιρέτου φύσεως· ἀλλὰ πῶς θέλετε νὰ μὴν ἦναι τόσοσιν τυφλή; ἐξ αὐτῆς τῆς νηπιότητος ἤκοιτε νὰ καυχῶνται τὴν ὠραιότητά τῆς. Πρὸ πολλοῦ ζερηθεῖσα τὴν μητέρα τῆς, διευθύνεται παρὰ τοῦ πατρός τῆς, ὅστις εἶναι τῶντι κόσμιος ἄνθρωπος, ἐνασχολεῖται ὅμως πολὺ περισσότερον εἰς τὸ ἐμπόριόν του, παρὰ εἰς τὰ ἐλαττώματα τῶν τέχνων του. — Ἀλήθως, εἶπεν ὁ Δουμόντης.

Ἡ ἀδελφὴ τῆς, ἐπρόσθεσεν ὁ Δορσάνος, ἡ ἐρασιμωτέρα γυνὴ ἀναμφιβόλως, εἶναι τόσοσιν ἀφελῆς, καὶ τόσοσιν ἐθαμβῶθη διὰ τὴν ἀξιοτήτα καὶ ὠραιότητα τῆς ἀδελφῆς τῆς, ὥστε ἀκαταπαύτως ἡ ἴδια τὴν κολακεύει καὶ τὴν πλανᾷ. — Ἀκούεις Μαρία; εἶπε πρὸς αὐτὴν ἡ Ἀρμαντίνη μετὰ τὸν θελητικώτερον τόνον ἢ σφιγγουσα τὴν χεῖρά τῆς. — Ἐ, ὑπέλαβεν ὁ Κάρλος, ἐὰν ἠδύνατο νὰ τῆς ἀνοίξῃ τις τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ νὰ τὴν κάμῃ νὰ γνωρίσῃ πόσον μόνη γίνεται ἀξιογέλασος, εἰμαι βέβαιος, διὲν θέλει γενῆ ἢ σεμνοτέρα καὶ καλλιτέρα τῶν γυναικῶν, ἢ τότε αἱ εἰλικρινέστεραι προσφοραὶ μου θέλουσι λάβει τὸν τόπον τῶν ἀσεϊσμών, εἰς τοὺς ὁποίους ὁμολογῶ διὲν πάντοτε μετὰ δισαρέσκειαν παραδίδομαι.

Θέλω ἀφελῆθῃ ἀπὸ τὴν νοουθεσίαν ταύτην, εἶπε πρὸς τὸν Πατέρα τῆς ἡ Ἀρμαντίνη, καὶ εὐχαριστῶ τὴν τύχην, ἢτις μ' ἔκαμε νὰ γνωρίσω τὴν ἀλήθειαν. Ἄς ἐξέλθωμεν χωρὶς θόρυβον, καὶ ἄς ἀφήσωμεν τοὺς νεανίσκους αὐτοὺς νὰ παραδίδονται εἰς τὰς ἀξιεράτους αὐτῶν εὐφροσύνας... Δὲν θέλω λησμονήσῃ ποτὲ, ἐπρόσθεσεν αὕτη μετὰ ἔμφασιν, διὲν ὁ Κάρλος κατεδέχθη νὰ μετὰ ὑπερασπισθῇ, καὶ σοχάζομαι νὰ τὸν εὐχαριστήσω εἰς τὴν πρῶτην ἡμῶν ἐντευξίν.

(Ἀκολουθεῖ).

Τὰ δ' ἀγγυράτων νομίσματα ἦσαν τὸ Δι-
νάριον, τὸ Κηνάριον, καὶ τὸ Σεσ-
τέρσιον. Ε.

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

(Συγέγεια ἀπὸ Σελ. 326.)

Ίουστιανὸς Β' μετὰ δεκαετῆ ἔξοριαν ἀναλα-
βὼν τὸν θρόνον, ἐπροξένησε πάμπολλα κακὰ εἰς τοὺς
ὑπηκόους του. Διαδέχεται δ' αὐτὸν Φιλίππικὸς
Βαρδάνης (711), ὁ ὅποιος ἀνεκαίνισε καὶ τὴν
αἵρεσιν τῶν Μονοθελητῶν, καὶ πολλῶν ταραχῶν ἐστάθη
πρόξενος.

Εἰς τοὺς διαδόχους τοῦ Φιλίππικου Ἀρτέμιον τὸν
καὶ Αναστάσιον (713) καὶ Θεοδόσιον Γ' τὸν Ἀτρα-
μυτινὸν (714), ὁ Χριστιανικὸς λαὸς ἔπαθε οὐκ ὀ-
λίγα ἐσωτερικῶς μὲν ἐκ τῆς ἀδρανείας τῶν βασιλέων
του καὶ τὰς διαφόρους θρησκευτικὰς ἐριδας, ἐξωτερι-
κῶς δὲ ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν, οἵτινες ἐφορμήσαντες ἐκ
τῆς Ἀφρικῆς, εἰσέβαλον εἰς πολλὰ μέρη τῆς Γραικο-
ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας.

Διαδέχεται τέλος τὸν θρόνον Λέων ὁ Ἰσαυρος (716),
γενικὴν χαρὰν προξένησας εἰς τοὺς Χριστιανούς διὰ
τὴν ἀξιοσύνην του, καὶ διότι εἰδείκνυε κλίσην εἰς τὴν
ἡσυχίαν τῶν ὑπηκόων του. Κατὰ τὸ δέκατον ὅμως
ἔτος τῆς βασιλείας του ἐγένετο αἰτιος ἀνεπίστου τα-
ραχῆς, διεγείρας σφοδρὸν διωγμὸν κατὰ τῶν εἰκόνων
καὶ τῶν προσκυνοῦντων αὐτάς.

Τὸν Λέοντα διαδέχεται (741) ὁ υἱὸς του Κων-
σταντῖνος Ε'. ὁ Κοπρώνυμος, ὃς τις ἐφέρθη
σκληρότερα ἀπὸ τὸν πατέρα του εἰς τοὺς προσκυ-
νοῦντας τὰς εἰκόνας, διεγείρας σφοδρὸν κατ' αὐτῶν
καταδιωγμὸν.

Ὁ υἱὸς καὶ διάδοχος του (775) Λέων Δ' ἐφάνη
ὅμοιος μὲ αὐτὸν, προστάξας ἀκόμη νὰ μὴ διδῆται εἰς
κάνενα τὸ ὄνομα Ἅγιος, ἀλλ' ἀπαντες νὰ καλῶνται
διὰ τοῦ ἰδίου αὐτῶν ὀνόματος.

Εἰς τὴν Ῥώμην χάριν τῶν τοιούτων κινήσεων τῶν βασιλέων τῆς
Κωνσταντινουπόλεως, ὁ μὲν αὐτοκρατορικὸς ἔξαρχος καταντᾷ νὰ διο-
χθῆ ὑπὸ τοῦ Αὐστούλφου, βασιλέως τῶν Λογγυβαρδῶν, ὁ δὲ Στέ-
φανος Γ', διὰ τοῦ Πιπίνου, βασιλέως τῶν Φράγκων, λαμβάνει τὴν ἐξ-
αρχίαν τῆς Ῥαβέννης (μὴ ἱμπεριαλιστικῆς εἰσὶ τῆς Ῥώμης), καὶ ἐκ-
τοῦ ἤρξασε νὰ στερεωθῆται ὡς κοσμικὸς ἡγεμὼν. Ἐπὶ δὲ τοῦ υἱοῦ
τοῦ Πιπίνου, Καρόλου τοῦ Μεγάλου, ὁ βασιλεὺς τῶν Φράγκων ἀναλαμ-
βάνει τὴν ἐκλογὴν τοῦ Πάπα, καὶ οὕτως ἡ Ῥώμη (ὡς καὶ ἅπασα ἡ
Ἰταλία) ἀπεσπάρθη ἐκτελεσθῆς Ἀνατολικῆς αὐτοκρατορίας. Ὁ δὲ
πάπας Λέων Γ' σιαρθητῆς τὸν θρόνον του ἀπὸ τὴν καταδρομὴν τῶν
ἐχθρῶν του, καὶ ἀναλαβὼν αὐτὸν διὰ Καρόλου τοῦ Μεγάλου, πρὸς
ἀμοιβὴν τὸν ἐστῆσεν αὐτοκράτορα Ῥωμικῶν. Καὶ οὕτως ἡ Δύσις
ἴδε πάλιν νέον Αὐτοκράτορα.

Ἀποθανόντος τοῦ Λέοντος (780) διαδέχεται τὸν
θρόνον ὁ υἱὸς του Κωνσταντῖνος Σ', ὁ Περ-
φύρογενῆς, ἐπιτροπευόμενος ὑπὸ τῆς μητρῆς

του Εἰρήνης τῆς Ἀθηναίας, ἧτις καὶ ὑπερνήχασα ἀ-
πάσας τὰς δυσκολίας εἰσήγαγε πάλιν τὴν προσκύν-
σιν τῶν εἰκόνων. Ὁ Κωνσταντῖνος φθάσας εἰς ἑλι-
κίαν, καὶ βλέπων τὴν μητέρα του διοικουσαν μόνην,
τὴν κατεβίβασε τοῦ θρόνου. Ἄλλ' οὕτη ἀναλαβούσα
δυνάμεις, καὶ τυφλώσασα αὐτὸν διὰ νὰ τον κατα-
στήσῃ ἀνάξιον τοῦ θρόνου, ἀνέλαβε πάλιν τὴν βασι-
λείαν.

Ἐπὶ τοῦ Περφύρογενήτου Κωνσταντῖνου ΣΤ' ἐπιτροπευόμενος ὑπὸ
τῆς μητρῆς του συνεκροτήθη ἡ Ἑβδόμη Οἰκουμένηκη Σύνοδος ἐν Νι-
καίᾳ κατὰ τῶν εἰκονομάχων.

Τὴν Εἰρήνην διώξας διαδέχεται (802) τὸν θρόνον
Νικηφόρος ὁ Πατρικίος φανείς καταγώγιον
πάσης κακίας, καὶ τὰ ἀνήκουστα προξένησας εἰς τοὺς
ὑπηκόους του.

Τούτον διαδέχεται ὁ υἱὸς του Σταυράκιος,
καὶ τούτον μετ' ὀλίγου μῆνας Μιχαὴλ Α' ὁ Ῥαγγα-
βίς (811), καὶ τούτον Λέων Ε' ὁ Ἀρμένιος (813)
ὅστις καὶ πλανηθεὶς ὑπὸ τινος, ἀνάνεωσε τὴν εἰκο-
νομαχίαν.

Ὁ διάδοχος τοῦ Λέοντος Ε' Μιχαὴλ ὁ Τραυ-
λὸς (820), ἦτον ἀνὴρ κακόδοξος καὶ διόλου ἀβρη-
σκος, ὃς τις καὶ ἐφέρθη σκληρῶς κατὰ τῶν Χριστια-
νῶν, βιάζων αὐτοὺς νὰ περιτέμνωται, καὶ νὰ κη-
στεύωσι τὰ σάββατα, καὶ καταγελῶν τὴν μέλλουσαν
ἀνάστασιν κτλ. — Ὁ υἱὸς του Θεοφίλος (829) ἦτον
ἀνὴρ ἐκ τοῦ ἐναντίου δίκαιος, πλὴν ἐφέρθη σκληρό-
τατα κατὰ τῶν προσκυνοῦντων τὰς εἰκόνας.

Τὸν Θεοφίλον διαδέχεται (842) ὁ υἱὸς του Μι-
χαὴλ ἐπιτροπευόμενος διὰ τὴν μικρὰν αὐτοῦ ἡλικίαν
ὑπὸ τῆς μητρῆς του Θεοδώρας, ἧτις καὶ ἐπαύσε πάλιν
τὴν εἰκονομαχίαν.

Τὴν Μιχαὴλ διαδέχεται Βασίλειος ὁ Μολεδάων
(867) ἀξιόλογος αὐτοκράτωρ, ὃς τις καὶ νίκησας κατὰ
κράτος τοὺς Βουλγάρους, ἐπεμψεν εὐλαβεῖς ἱερεῖς διὰ
νὰ τοὺς τελειοποιήσωσιν εἰς τὴν νέαν αὐτῶν θρησκείαν,
τὴν Χριστιανικὴν. Τούτον δὲ διαδέχεται (886) ὁ
υἱὸς του Λέων ὁ Σφόδρος.

Ἐπὶ τοῦ Βασιλείου συνήθησαν οὐ μικρὰ ἔριδες χάριν τῶν Πα-
τριάρχων Φωτίου καὶ Ἰγνατίου, ἐφ' ὧν ἔλαβεν ἀρχὴν καὶ τὸ
σχίσμα τῆς Δυτικῆς Εκκλησίας.

ΜΥΘΟΣ.

Ὁ μικρὸς βάρβαρος ἰδὼν τὸν παχύσωμον βοῦν,
τὸν ἐξήλευσε καὶ ἐπεθύμησε νὰ τὸν ὁμοιάσῃ· ἐξετάθη
λοιπὸν καὶ ἐφουσκώθη τόσο πολὺ, ὥστε ἀπὸ τὸ τέν-
τωμά του ἔσκασεν. — Ὁ κόσμος γέμει ἀπὸ ἀνθρώ-
πους οἱ ὅποιοι ἔχουσι τὸν αὐτὸν νοῦν μὲ τὸν βάρβα-
ρον. Ὁ ἰδιώτης θέλει νὰ ὁμοιωθῆ μὲ τοὺς ἀρχοντας,
ὁ τεχνίτης μὲ τοὺς μεγαλεμπόρους, καὶ ὁ μόλις τὰ
πρὸς ζωάρκειαν ἐξοικονομῶν μὲ τοὺς βαθυπλοῦτους.

Εἶναι λοιπὸν παράδοξον ὅτι ἀπὸ τὸ πολὺ μας τέν-
τωμα πάσχομεν ὅτι ἐπαθε καὶ ὁ βάρβαρος;

ΔΙ ΤΡΕΙΣ ΠΗΓΑΙ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ

ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑΣ.

Τὸ ἔχω, τὸ γινώσκω καὶ τὸ Δύναμαι
εἶναι αἱ τρεῖς μεγάλαι πηγαὶ τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαι-
μονίας, ἀπὸ τοῦ ὑπερτάτου τῶν βασιλέων μέχρι τοῦ
ἐσχάτου τῶν ἰδιωτῶν.

Τὸ ἔχω, συνιστᾷ τὰ πλούτη.

Τὸ Δύναμαι, τὴν δύναμιν.

Τὸ γινώσκω, τὰς γνώσεις.

Τὰ πλούτη εἶναι διαφόρων εἰδῶν, δηλαδὴ ἀκίνη-
τα ἢ κινητὰ, δημόσια ἢ ἰδιωτικά, ὑλικά ἢ αὔλα, ὀ-
ρατὰ ἢ ἀόρατα, ἢ καὶ συνίστανται εἰς κεφάλαια ἢ εἰσο-
δήματα. Οὕτως ἡ ἰδιοκτησία τῆς γῆς, ὁ οἶκος, τὰ κοι-
μηθῆ, τὰ μεγαλοπρεπῆ σκευῆ, τὰ παντὸς εἶδους
συναλλάγματα, κτλ. εἶναι ἀναμφιβόλως πλούτη. Ἄλ-
λά καὶ ὅποιον δῆποτε ἐπάγγελμα ἢ τέχνη βάνασος,
ἡ υἱεία, ἡ διαγωγή εἶναι ὁμοίως ὀληθῆ πλούτη. Ἡ
διαφορὰ δὲ μόνον εἶναι ὅτι τὰ κοινὰ ταῦτα πλούτη
δὲν δύνανται νὰ ἀνταλλαχθῶσιν. Οὕτως ὁ ζυλοουργὸς
παρέχει μὲν εἰς τοὺς ἄλλους τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του
κρατᾷ ὅμως εἰς ἑαυτὸν τὴν εἰς τὴν τέχνην ἱκανότητα
του, διότι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὴν ἀποσπᾷ ἀπὸ τὸν
ἑαυτὸν του καὶ νὰ τὴν παραχωρήσῃ εἰς ἕτερον ὡς ὁ
ἰδιοκτῆτης ἀπαλλοτριούται ἀπὸ τὸ κτήμᾳ του. Οὕ-
τω χιλιάδες ὑποκειμένων ἤθελον πληρῶσαι μυριάδας
χρημάτων διὰ νὰ ἀγοράσωσι τὴν υἱείαν ἢ τὴν δύναμιν
ἐνός ὁ ὅποιος περιπλανᾶται ἀνυπόδητος εἰς τὰς λεω-
φόρους, τὴν ὅποιαν καὶ εὐχαρίστως ἤθελε τοὺς πωλή-
σει οὗτος, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ πράγματά του, ἂν ἡ
πώλησις αὐτῆς ἦτον εἰς τὴν ἐξουσίαν του. Ἐκ δύο ἐ-
πίσης ἱκανῶν τεχνιτῶν καὶ ἐξ ἴσου πληρονομένων, ὁ
εἰς ζῆ ἀνέτως, ἢ γίνεται πλούσιος, ὁ δ' ἄλλος ὑπάρ-
χει εἰς τὴν ἀθλιότητα. Διότι ὁ εἰς ἔχει διαγωγήν,
πηγὴν ἀνεξίτηλον πλοῦτος! καὶ ὁ ἄλλος δὲν ἔχει.
Ἡ δὲ διαγωγή αὕτη συνίσταται εἰς τὰ δύο ταῦτα, α.
εἰς τὸ νὰ ἐργαζώμεθα, καὶ β'. εἰς τὸ νὰ οἰκο-
μῶμεν. Ὅποιος ἐργάζεται χωρὶς νὰ οἰκονομῆ, ὅποιος
οἰκονομῆ χωρὶς νὰ ἐργάζεται, ἔχει μόνον τὸ ἥμισυ
τῆς ἀρετῆς τὴν ὅποιαν ὀνομαζόμεν Διαγωγήν.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω δ' ἴδομεν ὅτι τὰ πλούτη εἶναι
διαφόρων εἰδῶν. Ἐπομένως δ' ὅποιος ἔχει ἐπάγγελμά
τι, ποτὲ δὲν θέλει εἰσθῆ πτωχός, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔχη
καὶ διαγωγήν, ἧτινὰ ἐργάζεται καὶ νὰ οἰκονομῆ.

Πολυτεχνίτης καὶ ἔρημος, εἶναι κοινὴ πα-
ροιμία ἐφαρμοζομένη εἰς τοὺς ὅσοι ἐπαγγέλλονται
πολλὰς τέχνας, ἀτελῶς γνωρίζοντες αὐτάς. Ἐκ τοῦ
ἐναντίου ὅμως δὲν δυνάμεθα νὰ ἀρνηθῶμεν ὅτι ὁ ἔχων
δύω ἢ τρία εἶδη πλοῦτος, γίνεται καὶ πλουσιώτερος.

Ὁ στοιχειώτης παραδ. χάρι. τῆς τυπογραφίας ὁ ὁ-
ποῖος γνωρίζει καὶ τὴν τέχνην τοῦ βιβλιοδέτου, ἔχει
κατὰ τὴν παροιμίαν δύο χορδὰς εἰς τὸ τόξον του. Ὁ
ζῶν ἀπὸ κανονικόν τι εἰσόδημα, ἢ ἀπὸ τόκους τῶν
χρημάτων του, καθίσταται πλουσιώτερος ἂν ἐπαγγέλ-
ληται καὶ ἔργον τι. Ὁ τραπεζίτης ὁ ὅποιος συμμε-
τέχει εἰς ἀτμοπλοίων λόγ. χάρι. ἢ σιδηροδρόμων ἐπι-
χειρήσεις καθίσταται πλουσιώτερος τοῦ ἀπλοῦ τραπε-
ζίτου.

Τὸ αὐτὸ δὲ λέγομεν καὶ περὶ τῆς δυνάμεως. Καὶ
αἱ δυνάμεις εἶναι διαφόρων εἰδῶν καὶ βαθμῶν. Ὁ πα-
τήρ ἔχει δύναμιν ἐπὶ τοῦ υἱοῦ του, ἡ γυνὴ ἔχει δύ-
ναμιν ἐπὶ τοῦ συζύγου της, ὁ στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ
στρατιώτου, ὁ δανειστής ἐπὶ τῶν χρεωστῶν του,
ὁ διδάσκαλος ἐπὶ τῶν μαθητῶν του, ὁ βασιλεὺς ἐπὶ
τῶν ὑπηκόων του. Καὶ τὰ ἠθικὰ δ' ἀντικείμενα καὶ
ἡ κοινὴ γνώμη εἶναι δυνάμεις τὰς ὅποιαις ἔχει τις εἰς
τὴν ἐξουσίαν του, ἢ ἄλλοι ἔχουσιν ἐπ' αὐτοῦ. Ἐπο-
μένως δὲ καὶ ὅποιος ἔχει πολλὰς ὁμοῦ δυνάμεις εἶναι
καὶ δυνατώτερος. Οὕτως ὁ οἰκογενειάρχης παρ. χάρι.
ὁ ὅποιος ἔχει καλὸν χαρακτήρα, διαγωγὴν ἀμειπτον
κτλ. ἔχει πλεοῦτεραν δύναμιν παρὰ τὸν ἔχοντα τὴν
συνήθη νόμιμον δύναμιν τοῦ οἰκογενειάρχου.

Τὸ αὐτὸ δὲ θεωρεῖται καὶ ἐπὶ τῶν γνώσεων.
Ἡ γνώσις δὲν εἶναι μία, ἀλλὰ διαφόρων εἰδῶν, καὶ
ἐπομένως ὅποιος γνωρίζει πλεοῦτερα πράγματα, ἔχει
καὶ πλεοῦτερας γνώσεις. Σημειοῦμεν δὲ μόνον ὅτι ὁ-
ποιοῦδηποτε εἶδους ἢ βαθμοῦ γνώσις τὴν σήμερον
εἶναι τὸ εὐκολώτερον μέσον τοῦ νὰ ἀποκτήσῃ τις πλού-
τη καὶ νὰ γίνῃ καὶ δυνατός.

Ὁ περίφημος μηχανικὸς τῆς Ἀγγλίας Βάτ,
ἐγεννηθῆ μετὰ μέγα πνεῦμα, ἐγνώριεν ἐντελῶς τὰς ἐ-
λαστικὰς ιδιότητας (τὴν δύναμιν) τοῦ ἀτμοῦ καὶ ἐ-
φευρε τὸν τρόπον νὰ τὰς ἐφαρμόσῃ, νὰ κατασκευάσῃ
δηλ. ἀτμομηχανάς. Ἀπέθανε δ' ὑπερπλοῦτος, καὶ
μέγας καὶ πολὺς εἰς τὴν πατρίδα του.

Ὁ Ναπολέων, λοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ εἶχε γνῶ-
σιν μεγάλην πολέμου. Μὲ τὴν γνῶσιν δὲ ταύτην κα-
τέστη κύριος τῆς Εὐρώπης ἀπάσης. Ε.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΑΣΘΕΝΕΙΑ, ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ

ΘΑΝΕΙΝ ΤΕΛΕΤΩΝ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

(ἐκ τῆς Ἀρχαιολογίας.)

Οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες ὅταν ἐβλεπον ὅτι φίλος ἢ συγ-
γενής των ἐπνεε τὰ λείψθια, ἐκρέμων πρὸ τῶν θυρῶν τῆς
οἰκίας των κλάδους Ῥάμνου ἢ Ἀδάνης, ὡς μαρτυρεῖ ὁ
Λαέρτιος. (1)

(1) Ὑρα τὸν βίον Βίανος τοῦ Βοροθενίτου.

- » Ῥάμνον τε καὶ κλάδον δάφνης
- » Ὑπὲρ θύραν ἔθηκεν
- » Ἄπαντα μᾶλλον, ἢ θνεῖν
- » Ἐτοιμος ὦν ὑπουργεῖν.

Καὶ τὸν μὲν Ῥάμνον ἐνόμιζον ὡς διώκτην τῶν πονηρῶν δαιμόνων, καὶ ἐκάλουν Ἀλεξίκακον, περὶ τοῦ ὁποῦ οὗ Εὐφορίων λέγει Ἀλεξίκακον φῶς Ῥάμνον. Τὴν δὲ δάφνην ὡς ἐξιλέωσιν τοῦ θεοῦ τῆς ἰατρικῆς, καὶ ἐκάλουν Ἀντήνον.

Οἱ μὲ ἀφινίδιον θάνατον τελευτῶντες, ἐνομιζόντο οἱ μὲν ἄνδρες ὅτι ἐφρονέοντο ἀπὸ τὸν Ἀπόλλωνα, αἱ δὲ γυναῖκες ἀπὸ τὴν Ἄρτεμιν. Ἐνῶ δὲ οἱ ἀσθενεῖς ἐξέπνεον, ἀνεγίνωσκον ἐπ' αὐτῶν εὐχὰς τινὰς πρὸς τὸν Ἑρμῆν, τὸν ψυχαγωγόν, καὶ ἐκάλουν αὐτὰς ἐξιτηρίου εὐχὰς· ἐτι δὲ οἱ παρεστῶτες φίλοι καὶ συγγενεῖς ἔστεκαν σιωπῶντες περὶ τοῦ ἐκπνέοντος, διὰ τὸ ἀκούσασιν τοὺς τελευταίους λόγους, τοὺς ὁποῖους ἤθελε προφέρει, καὶ τοὺς ὁποῖους ἐθύλαττον εἰς τὴν μνήμην τῶν διὰ παντός· ὅθεν καὶ ἡ Ἀνδρομάχη μοιρολογεῖσα τὸν ἕκτορα λέγει (1).

- » Οὐ γὰρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χειρὰς ὄρεξας
- » Οὐδέ τι μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, οὐ τέκων αἰεῖ.

Ὁ νεκρὸς μόλις ἐξέπνεε καὶ ἡ πρώτη φροντίς τῶν παρεστῶτων ἦτο νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ ὁποῖον ἐκάλουν Καθαίρειν, καταμύειν, συναρμόττειν, συγκλείειν τοὺς ὀφθαλμούς, ἢ τὰ βλεφάρια, ὅθεν καὶ τὸ καταμύειν πολλάκις, ἀντὶ τοῦ θνήσκειν παρα τοῖς συγγραφεῖσιν ἀπαντᾷται. Ἐσφιγγον δὲ καὶ τὸ στόμα, ἐπειδὴ ἐνομιζέτο ἀνοσίον νεκρὸς μὲ ὀφθαλμούς, καὶ στόμα ἀνοικτόν. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ εἶδωλον τοῦ Ἀγαμέμνονος παραποιεῖται κατὰ τῆς Κλητεμνήστρας ὅχι τόσον διότι τὸν ἐφόνευσε, ὅσον διότι δὲν ἔλαβε τὴν φροντίδα εὐθὺς νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ (2).

- » . . . Οὐδέ μοι ἔτιχ ἰόντι πῆρ ἐς Αἴδου
- » Χερσὶ κατ' ὀφθαλμούς ἐλέειν, σύντε στόμ' ἐρείσαι.

Καὶ οἱ ψυχὸράγοντες δὲ, εἰν εἶχον τὰς αἰσθησεις τῶν, ἐφροντίζον νὰ θέσωσι τὸ σῶμα αὐτῶν εἰς τὴν κοσμιωτέραν τάξιν, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Ταλθύβιος, διηγούμενος τὸν θάνατον τῆς Πολυξένης εἰς τὴν ἑκάστην [2] ἔπειτα τὴς ἀγνοεῖ τὴν φροντίδα, τὴν ὁποῖαν ἔλαβεν ὁ Σωκράτης· ὅτι κατεκλίνθη καὶ ἐσκεπάσθη, ὅτε ἔμελλε νὰ ἀποδώσῃ τὸ πνεῦμα.

Ὁ Σουετώνιος διηγεῖται περὶ τοῦ Αὐγούστου, ὅτι πρὶν ἐκπνεύσῃ, ἐκτενίσθη καλὰ, καὶ διορθώσας τὴν κεφαλὴν του, καὶ τὸ πρόσωπόν του, κατεκλίνθη καὶ ἐπλήρωσε τὸ κοινὸν χρέος. Ἄμκ ἤθελεν ἐκπνεῦσαι οἱ φίλοι καὶ συγγενεῖς ἐτέντωναν τὸ σῶμα τοῦ ἀποθανόντος, καὶ διευθέτουσαν ὅλα τὰ μέλη αὐτοῦ, διὰ νὰ παγώσωσιν εἰς εὐτακτον θέσιν, καὶ τοῦτο ὠνόμαζον ἐκτείνειν, ἢ ὀρθοῦν τὸν νεκρὸν. Μετὰ ταῦτα ἔλουον τὸ λείψανον, καὶ τὸ ἤλει-

φον μὲ ἔλαιον, ὡς λέγει ὁ Ὀμηρὸς περὶ τοῦ Πατρόκλου [1].

- » Καὶ τότε δὴ λούσαντο, καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίω.

Οἱ καταδικασμένοι εἰς θάνατον πρὶν ἀποθάνωσιν, ἐποίουν ὅλα ταῦτα. Ὁ Σωκράτης ἐλούσθη μόνος πρὶν πῆρ τὸ κώνειον, καὶ ὁ Φίλοκλῆς ὁ ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων, μετὰ τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμῶ ἦταν, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, πρὶν ἀποκεφαλισθῆ, ἐλούσθη καὶ ἐνδύθη μεγαλοπρεπῶς. Μετὰ τὸν θάνατον δὲ ἐνέδυν τὸν νεκρὸν μὲ τὰ καλλίτερα καὶ τιμιώτερα φορέματα αὐτοῦ, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Ποιητοῦ [2].

- » Ἐν λέγει δὲ θέντες ἐκινῶ λιτὶ κάλυψαν

- » Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, καθύπερθε δὲ φάρελευκῶ.

Καὶ ἐσκεπάζον τὸ πρόσωπον τοῦ θανόντος, ὅθεν καὶ ὁ Ἰππόλυτος λέγει πρὸς τὸν πατέρα του [3].

- » Κρύψον δὲ μου πρόσωπον ὡς τάχος πέπλοις.

Ἐπειτα ἔθετον τὸν νεκρὸν εἰς ξυλοκράββατον, τὸν ὁποῖον ἐκάλουν Φέρετρον, καὶ φέρετρον, καὶ τοῦτο ἔλεγον προτίθεσθαι τὸν νεκρὸν· Ἐστόλιζον δὲ καὶ τὸ φέρετρον μὲ ἄνθη, καὶ ἐτίθον ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος· ἐτίθον καὶ ἕνα ὄβολον, καὶ ὀλίγα γλυκύσματα εἰς τὸ στόμα τοῦ νεκροῦ. Καὶ τὸν μὲν ὄβολον, τὸν ὁποῖον ἐκάλουν Δανάκην, διὰ νὰ πληρώσῃ τὸν ναῦλον εἰς τὸν Χάρωνα, ὅστις ἔμελλε νὰ περάσῃ αὐτὸν ἐκ τῆς λίμνης, τὰ δὲ γλυκύσματα, τὰ ὁποῖα ἐκάλουν Μελιτοῦσαν, διὰ νὰ δώσῃ εἰς τὸν Κέρβερον, τὸν φρουρόν τοῦ Ἅδου. Ἐτίθον προσέτι καὶ μίαν ὑδρίαν γεμάτην ὕδατος πρὸ τῆς θύρας, διὰ νὰ νίψωσι τὰς χεῖρας τῶν ὅσοι ἤγγιζον τὸν νεκρὸν, τὸ ὁποῖον ἐκάλουν· λούεσθαι ἀπὸ νεκροῦ.

Εἰς τὸ φέρετρον ἔμενον ὁ νεκρὸς ἐν τῇ οἰκίᾳ ἕως οὗ οἱ συγγενεῖς ἀπεφάσιζαν τὸν ἐνταρῆσμον του, ὅστις ἐγίνετο τῇ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ, ἂν ὁ νεκρὸς ἦτο μεγάλου ἀξιώματος, ἢ τῇ τετάρτῃ, ἂν ἦτο κατωτέρου, ἢ τέλος τῆς δευτέρας, ἂν ἦτον ἐκ τοῦ κοινοῦ λαοῦ. Κατὰ τὴν ἡλικίαν δὲ καὶ ἡ ἀφορὰ τοῦ θνητέως ἐγίνετο, ἂν μὲν ἦτο νέος, ἢ νέα ἐθάπτετο τὴν αὐγὴν πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἂν δὲ προθεσηκυίας ἡλικίας, μετὰ τὸ γεῦμα. Νὰ ἐνταφιάσωσιν οἱ Ἀρχαῖοι τὴν νύκτα ἐνόμιζον ἀνοσιώτατον, ὅθεν καὶ ἡ Κασσάνδρα καταρωμένη τὸν Ταλθύβιον λέγει [4].

- » Ἡ κακὸς κακῶς ταφήση, νυκτὸς, οὐκ ἐν ἡμέρᾳ.

Εἰς τὸν καιρὸν τῶν Τρωϊκῶν τὸ φέρετρον φαίνεται ὅτι δὲν ἦτον ἐν χρήσει, ἀλλ' ἔφερον τὸν νεκρὸν εἰς τὰς χεῖρας, κρατοῦντες· ὁ μὲν τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ τοὺς πόδας, καὶ ὁ δὲ τὰς χεῖρας, ὡς ὁ Ποιητὴς λέγει περὶ Πατρόκλου [5].

- » Ὅπισθεν δὲ κάρη ἔχε διὸς Ἀχιλλεύς.

Καὶ τοῦτο ἔλεγον· φορᾶδην πέμπειν.

[1] Εὐριπίδ. ἰκάβ. 568.

[2] Ἰλιάδος ε. 350.

[3] Ἰλιάδ. ε. 352.

[4] ἐν Τρωάδι 446.

[5] Ἰλιάδ. ψ. 136.

Ἀφοῦ εὐρέθη τὸ φέρετρον, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ, ὡς προείπαμεν, ἐτίθον τὸν νεκρὸν, ἐσκήκωναν αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ τοῦτο ἐκάλουν· Ἄρδην φέρειν.

- » Φέρουσιν ἄρδην πρὸς τάφον τε καὶ πυρᾶν.

Συνώδευον τὸν νεκρὸν οὐχὶ μόνον οἱ ἄνδρες, συγγενεῖς τε καὶ φίλοι, ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες κλαίουσαι, μὲ τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς ἐκπεπλεγμένην. Ποῖν σηκώσωσι τὸ λείψανον ἐπλησίαζον ὅλοι οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι νὰ δώσωσιν εἰς τὸν θανόντα τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν, ὡς λέγει ὁ Εὐριπίδης περὶ τοῦ Ἀδμήτου.

- » Ὑμεῖς δὲ τὴν θανοῦσαν, ὡς νομίζεσθε

- » Προσεῖπατ' ἐξιοῦσαν ὑστάτην ὁδόν.

Ἡ πομπὴ τῆς ἐκκομιδῆς τοῦ νεκροῦ ἐγίνετο μὲ εὐταξίαν μεγάλην, δηλαδὴ εἰς τοὺς ἀξιωματικούς καὶ πολεμικούς· ἄνδρας, οἵτινες χάριν τιμῆς ἐφέροντο πολυτάκτικα ἐπὶ τῶν ἀσπίδων των, προηγούντο οἱ ἰππεῖς, καὶ αἱ ἄμαξαι, ἔπειτα τὸ λείψανον, καὶ ὀπίσω οἱ πεζοί, ὡς δηλοῦται ἐκ τοῦ Ὀμήρου.

- » Πρόσθε μὲν ἰππεῖς, μετὰ δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν

- » Μῦριοι ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πατρόκλον ἑταῖροι.

Ἄν ὅμως ὁ νεκρὸς ἦτο πολὺ μεγάλῃς ὑπολήψεως καὶ γέραν, ὅλοι ἐπορεύοντο πεζοί, καὶ τοῦτο ἔλεγον Ἐκπέμπειν, παραπέμπειν, προπέμπειν.

(Ἀκολουθεῖ.)

Αἱ ἐξετάσεις τοῦ Παρθενάγωγείου τῆς ἁγίας Φωτεινῆς.

Τὴν προπαραλθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὰς 18 τοῦ τρέχοντος, ἔλαβον χώραν αἱ ἐξετάσεις τοῦ Παρθενάγωγείου τῆς ἁγίας Φωτεινῆς, ἐνώπιον τῶν Ὁ. Ἐπισκόπων Σανθουπόλεως, Κ. Καισαρίου καὶ τοῦ πρώην Ἐρυθρ. Κ. Ἀνθίμου, (ἀπόντος τοῦ ἁγίου Σμύρνης εἰς περιοδείαν), ἐνώπιον πολλῶν λογίων ἀνδρῶν τῆς πόλεως μας, καὶ ἐνώπιον πολυπληθοῦς ὀμνηγύρεως, ἥτις τὰ κοινὰ καλὰ προτιθεμένη πάντοτε εὐηρησθήθη καὶ πάλιν νὰ τιμήσῃ διὰ τῆς παρουσίας τῆς τὸ ἀγλαῶν ἐκεῖνο τῆς παιδείας τέμενος, καὶ τὸ λαμπρὸν καὶ ἀξίον λόγου τῶν Μουσῶν καταγωγίον· περιττὸν δὲ εἶναι νομίζομεν, νὰ εἰπωμεν ἐνταῦθα ἐκ προοιμίων, ὅτι ἡ ιδέα μας περὶ τῆς σχολῆς ταύτης εἶναι αὐτὴ ἐκεῖνη τὴν ὁποῖαν ἀλλοτε ἐξεφράσθημεν, καὶ ἐλπίζομεν νὰ μὴν ἀπατώμεθα· διότι καὶ τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριον τοσοῦτον συνεκινήθη ὥστε καὶ ἐγνώρισεν, ὅτι ὅχι μόνον εἰς αὐτὴν Σχολὴν ἐκπαίδεύονται κοράσια τὰ ὁποῖα θὰ γίνωσιν μίαν ἡμέραν καλὰι μητέρες, ἀλλὰ ὅτι καὶ τὸ ἔθνος θέλει ἰδεῖ εἰς τὸν ὄριζόντά του ἐπανερχομένης πολὺς Σαπροῦς καὶ Ἀσπασίας τὰς ὁποῖας στερεῖται.

Παιδείαν εἶναι, ὅτι ἡ διανοητικὴ ἀνάπτυξις εἰς τὸ θῆλυ γένος εἶναι ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα, καὶ ἀναγκαιοτάτη μάλιστα εἰς τοὺς κατὰ τοὺς ὁποῖους ζῶμεν καιροὺς. Ἐὰν ρίψωμεν ὄμμα εἰς τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν, θέλωμεν παρατηρήσει γυναῖκες ὅχι μόνον οὐδὲν διαφερούσας ἀνδρῶν κατὰ τὰς γνώσεις, ἀλλὰ καὶ ἂν πιστεύσωμεν τὴν Ἡρόδοτον, μετεχούσας καὶ ἀπὸ τὰς ἐργασίας αὐτῶν. Σήμερον εἰν ἐγίνετο τοῦτο ἴσως ἤθελεν εἶσθαι παράδοξον, τότε ὅμως οὐκ ἐγνώριζον ὅτι ἡ γυνὴ οὐδὲν διαφέρει τοῦ ἀνδρός, οὔτε κατὰ τὰ δικαιώματα, οὔτε κατὰ τὸ λογικὸν οὔτε, οὔτε, οὔτε, ἐφρόνου καὶ ὅτι πραγματικῶς δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπάρχωσιν εἰς τὸν κόσμον ὄντα τῆς αὐτῆς ὕλης, καὶ τῆς αὐτῆς τάξεως, ἀνῆρα καὶ διάφορα. Οἱ Αἰῶνες θουμάζουσιν ἐτι τὰ ὀλίγα μέιναντα τῆς Σαπροῦς ἐπὶ τὸ πάλαι πολλαὶ ὑπῆρχον ταύτης ὁμοίαι καὶ ἀπὸ τῶν ὁποῖων τὰ χεῖλη χεῖμαρρος ἔρρεε λόγων σοφῶν.

« Ὡστε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμειαί. »

Τὸ κορασιακὸν τοῦτο Σχολεῖον τῆς ἁγίας Φωτεινῆς, παρουσιάζει πρὸ τινῶν ἐτῶν χαρακτῆρα σπουδαίωτον, διὰ τοὺς ὁποῖους παρθεττεῖ ἡμῖν καρπὸς ὅχι μόνον ἀλληλοδιδασκατικῆς διδασκαλίας ἀλλὰ καὶ Ἑλληνικῶν μαθημάτων. Τοῦτο χρεωστούμεν νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν· χρεωστούμεν καὶ νὰ εἰπωμεν ὅμως, ὅτι ταῦτα ὀφείλονται εἰς τὸν καλὸν καὶ ἀγαθὸν Κ. Δημ. Μαρκουλίδην, ὅστις ἐκ μόνῃς τῆς ἀγαθῆς προαιρέσεως τοῦ ὁρμώμενος, θυσιάζει πολὺ μὲν τῆς φιλοτιμίας ἀπαιτήσεις, πολλὰ δὲ ἄλλα συμφέροντα· καὶ ἅς τὸ εἰπώμεν. ὁ Μαρκουλίδης μισθοῦται μόνον ὡς ἀλληλοδιδάσκαλος, ὅθεν παραθέττων ὁ ἀξιώτιμος οὗτος ἀνὴρ εἰς τὴν κοινὴν ταύτην τράπεζαν κατὰ περισσώτερον τοῦ δέοντος, ἦτοι προόδους τοιαύτας δωρεάν, δὲν εἶναι τῶντι πολλῶν ἐπαύτων ἀξίος; ἡ Σμύρνη δὲν πρέπει νὰ χρεωστῆ εἰς τὸν ἀνδρα τοῦτον χάριτας καὶ χάριτας ὅχι εἰς ἀπλοῦς μόνον λόγους περιοριζόμενας ἀλλὰ καὶ εἰς πράξεις; . . .

Πολλάκις εἶδομεν τὸ Παρθενάγωγεῖον τοῦτο, καὶ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ διδάσκοντα ἐπὶ κεφαλῆς τετρακοσίων κορασιῶν πολλάκις· καὶ ἡ μὲν Σχολὴ μᾶς ἐφάνη ὁμοία νηὸς θαλασσοβρέκτου καὶ ποντοπόρου κατεπεφορτομένης ἐπιβατῶν, ὁ δὲ διδάσκαλος ὅμοιος ναύτου ἀτρομήτου γενναίως πηδαλιουχοῦντος ἐν αὐτῇ. Πρὸ ἐπτὰ ἐτη διαίρεται αὐτὴ εἰς τρία τμήματα ἐκ τῶν ὁποῖων τὸ μὲν πρῶτον καλούμενον Νηπιακόν, περιέχει πολλὰς μαθητριάς διδασκομένης Γραφῆν, Ἀνάγνωσιν, Ἀριθμητικὴν καὶ χειροτεχνήματα· τὸ δὲ δεῦτερον εἶναι τὸ ἰδίως Ἀλληλοδιδασκαλεῖον καὶ τοῦτο ὡσαύτως περιέχει πολλὰς μαθητριάς. Ἰσως ὑπὲρ τὰς διακοσίας, διδασκομένης τὰ ἐφεξῆς μαθήματα· ἦτοι, Γραφῆν, Ἀνάγνωσιν, Ἀριθμητικὴν, Κατήχησιν, Γραμματικὴν καὶ χειροτεχνήματα· τὸ δὲ τρίτον

(1) Ἰλιάδ. ω. 743.

(2) Ὀδύσσεια. λ. 419.

εἶναι -ὁ Ἑλληνικὸν ὑποδιαιρούμενον εἰς δύο τάξεις, καὶ ἡ μὲν πρώτη ἔχουσα ὑπὲρ τὰς εἴκοσι μαθητριάς διδάσκεται ἀρχὰς Ἑλληνικῶν μαθημάτων, Γραμματικὴν, Ὄρθογραφικὴν, Κατῆχθιν. Γεωγραφίαν, Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν, Ἀριθμητικὴν, Καλλιγραφίαν καὶ χειροτεχνήματα· ἡ δὲ δευτέρα ἢ ἡ ἀνωτάτη τοῦ Σχολείου τάξις, διδάσκεται τὰ αὐτὰ μαθήματα τῆς δευτέρας τάξεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου παραδιδόμενη περιπλέον δεινότερους περὶ τοὺς Συγγραφῆς, ἀρχὰς συντάξεως, θεωρίαν Γραμματικῆς, καὶ Γενικὴν Ἱστορίαν. Καὶ ταῦτα μὲν ἐπὶ τοῦ παρελθόντος. Ἐνταῦθα ἴσως μᾶς εἴπη τις τοῦτο· τοσαῦτα κοράσια καὶ τοσαῦτα μαθήματα διδάσκονται ὑφ' ἐνὸς μόνου ἀνθρώπου; ὄχι βέβαια· ἀλλ' ἰδοὺ τί συμβαίνει· τὸν διδάσκαλον βοηθεῖ καὶ ἡ διδασκάλισσα Κ. Ἀνέτα Σωτηροπούλου, τὰ χειροτεχνήματα διευθύνει ἡ Κ. Π. Πιττακοῦ, βοηθούμενη καὶ ἀπὸ δύο ἄλλας διδασκαλίσσας, τὴν Κ. Ἀναστασίαν Παναγιώτου καὶ τὴν Κ. Κλεάνθη Παιπαζογλου. Αἱ δύο τελευταῖα ἐργάζονται καὶ εἰς τὸ Νηπιακὸν καὶ εἰς τὸ Ἀλληλοδιδασκτικὸν καθ' ὥρας διωρισμένας, ἐπομένως ἡ Σχολὴ ἔχει κατὰ τὸ σύστημα τοῦ διευθυντοῦ καὶ ἄλλο ἀξιόλογον πλεονέκτημα, ὅτι αἱ ἀνώτεροι τάξεις διδασκόμεναι, διδάσκουσι τὰς κατωτέρας. Ἄξιον ὁμῶς παρατηρήσεως εἶναι, ὅτι αἱ ἄνω διδασκάλισσαι ὑπῆρξαν ποτὲ μαθήτριάς τῆς αὐτῆς Σχολῆς καὶ τοῦ αὐτοῦ διδασκάλου ἐκπαιδευθεῖσαι παρ' αὐτοῦ ἀρίστως, ἡ Κ. Σωτηροπούλου ἐτελείωσε πρὸ 5 ἔτη τὴν σειράν τῶν μαθημάτων τῆς καὶ ἤδη διδάσκει ἐν τῇ αὐτῇ Σχολῇ μεταδίδουσα ἀόκνως τὰ κατὰ δύναμιν ὁμοίως καὶ αἱ ἄλλαι.

Τοιοιουτρόπως εἶναι διοργανισμένον τὸ Ἐκπαιδευτήριον τοῦτο καὶ ἡμεῖς οἴτινες εὐθενέστες καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας τῶν ἐξετάσεων του καὶ ἰδόντες ἰδίῳις ὄμμασι τὰς προσόδους του, ἠθέλαμεν εἶσθαι ἀχάριστοι ἐὰν δὲν ἀποδώσωμεν τούλάχιστον τὸν δίκαιον ἔπαινον εἰς τὸν Κ. Μαρκουλίδην, μὴ φαινομένης ἄλλης ἀμοιβῆς, ὅστις μοχθῶν πάντοτε, ὑπὲρ τῶν θυγατέρων μας ἐπιμελῶς καθ' ἑκάστην καὶ αὐτὰς τὰς Κυριακὰς ἕως τὴν Μ. ἐργαζόμενος, μὴ φυλάττων παρὰ μόνον ὀλίγας ἑορτὰς ἀνευ παραμικρᾶς διακοπῆς τὸ θέρος, καὶ ταῦτα τὰ βιλέπωμεν ὀφθαλμοφανῶς ὁκ-ὠ κατὰ συνέχειαν ἔτη.

Αἱ ἐξετάσεις τοῦ Παρθεναγωγίου τούτου διαρκῆσαι μίαν περίπτω ἑβδομάδα ἐχαροποίησαν τοὺς πάντας διὰ τὰς ὁποίας ἐδειξαν προσόδους· καὶ ἐφέτος ὡς καὶ ἄλλοτε κατὰ συνήθειαν ἀπελύθη μία τάξις, ἡ ἀνωτάτη. Εὐχαριστοῦμεν καὶ πάλιν ἐκ ψυχῆς τὸν Κ. Δημ. Μαρκουλίδην, ὅστις σημαντικῶς ὑπομένων ἀπολαμβάνει ἀπὸ τῶν δημοσίων μας μόνον μειδιάματα εὐλικρινῆ καὶ ἄδολα ἀντὶ τῶν ταπεινῶν του ὑποκλίσεων.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ὁ ΠΑΡΑΔΟΣΟΣ ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ.

‘Ο Ὀνωράτος, περιφημὸς ἱεροκῆρυξ καππουκίνοσ, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνοις Λουδοβίκου ΙΔ'. διεπραγματεύετο μὲ γελιοῦδεις τρόπους τὰς ἀληθείας τῆς θρησκείας. Ἀπλῶν ποτὲ περὶ τῆς τελευταίας κρίσεως, ἔλαβεν μίαν κεφαλὴν νεκροῦ, καὶ μὲ φωνὴν μεγαλοπρεπῆ ἀποιενόμενος πρὸς αὐτήν, « Ὀμίλησε, τὴν ἔλεγε, ὀμίλησε. Να μὴν ἦσαι τὸ κρανίον κάενός κριτοῦ; Δὲν ἀποκρίνεσαι; Ἡ σιωπὴ σου εἰς κατάφασιν. » Βάλλον δ' ἔπειτα δικαστικὸν πῖλον ἐπ' αὐτῆς, « Δὲν διέφθιρες μὲ χρυσοῖον τὴν δικαιοσύνην; Δὲν ἐκώφανες πολλάκις εἰς τὴν ἀκρόασιν; Δὲν συννοήθης μετὰ τοῦ δικηγόρου, μετὰ τοῦ συμβολαιογράφου, διὰ ν' ἀπαλλοτριώσης τὴν χήραν καὶ τὸν ὄρφανόν ἀπὸ τὰ δικαιωμάτων; Δὲν ἀποκρίνεσαι; Ὅποιος σιωπᾶ καταφάσκει, » Καὶ ῥίπτων τὸ κρανίον τοῦτο, ἐλαυβανεν ἄλλο ἀνά χειρας. « Δὲν εἶναι σὺ ἡ κεφαλὴ κάμμιας ἀπὸ ἐκίνας τὰς ὄφραϊας τὰς κόυφας, αἱ ὁποῖαι εἰς ἄλλο δὲν ἀσχολοῦνται εἰς τὸν κόσμον, παρὰ νὰ ξηροκαμαρόνωσι; Δὲν ἀποκρίνεσαι; Ἡ σιωπὴ σου εἰς κατάφασιν. » Ἐπιθέτων δ' ἔπειτα γυναικίον τινὰ κόσμον ἐπὶ τοῦ βδελυροῦ τούτου κρανίου. « Κεφαλὴ κόυφη, ἔλεγε » εἶπέ με τώρα ποῦ εἶναι τὰ γοητευτικὰ ἐκεῖνα ὄμματά σου, τὰ ὁποῖα ἐστριφογύριζες μὲ τόσην χάριν καὶ ἐμάγευες τὸν ὄρωντα; Ποῦ εἶναι τὸ νόστιμον ἐκεῖνο σίγμα, τὰ χαριεντα ἐκεῖνα μειδιάματά σου, τὰ κοράλλινα σου χεῖλη, τὰ ὁποῖα ἐπεμψαν εἰς τὴν κόλασιν τόσον πλῆθος λατρευτῶν σου; Ποῦ εἶναι οἱ ὀδόντες σου οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὡς μαργαρίται καὶ διὰ τοὺς ὁποίους ἐναβρύνεσο; Ἐκεῖνος ὁ ἀλαβάστρινος λαιμός σου; Ἐκεῖνο τὸ ἐρύθημα τοῦ προσώπου, ἐκεῖνα τὰ ψιμυθία. . . . » Ἀπελθε μισὰ κεφαλὴ. . . » Καὶ οὕτως ἐξηκολούθει ὁ καππουκίνοσ καὶ μὲ ἄλλας κεφαλὰς, συνδιαλεγόμενοι μετ' αὐτῶν κατὰ τὸν ὅποιον ἠθέλε νὰ δώσῃ εἰς ἕκαστον ὑποκείμενον,

‘Ο Λουδοβίκος ΙΔ'. ἠρώτησε τὸν περιφημον τῆς Γαλλίας Ἱεροκῆρυκα Βουρδαλῶν τὴν γνώμην του περὶ τοῦ πατρὸς Ὀνωρά του. « Μεγαλειότατε, » ἀπεκρίθη ὁ ἱεροκῆρυξ οὗτος Ὀνωράτος σαγηνεῦει τὰ ὦτα, πλην διασπαράσσει τὰς καρδίας. Καὶ εἰς τὰς διδασκὰς του ἀποδίδονται τὰ βαλάντια τὰ ὁποῖα κλέπτονται εἰς τὰς ἰδικὰς μου. »